

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ธรรมหมุนกิเลส

นักรูปพ่อแม่ครูจารย์มั่นกับสมเด็จพระสังฆราชองค์นี้ สมเด็จพระสังฆราชที่มา
เผาศพพ่อแม่ครูจารย์มั่นแล้วจะเอาเรากลับไปกรุงเทพ ท่านถือว่าท่านเป็นอาจารย์ท่าน
จะจุดเอาไปเลย เราก็จะทำยังไง จดหมายมาตามเรื่อย ๆ มหาบัวต้องกลับกรุงเทพ ๆ มา
ตลอดอยู่อย่างนั้นละ นี่ก็ยกให้สมเด็จพระสังฆราชกับพ่อแม่ครูจารย์มั่นเข้านั่งอยู่บน
หัวใจเรา สมเด็จพระสังฆราชนี้ทางบริจาคนิสัยเสียสละ เป็นไม่มีอะไรติดตัวเลย ท่านสละออก
หมด เรียกว่าถึงใจเรา

เราถ้าไปอยู่ที่ไหนครูบาอาจารย์องค์ไหนจิตใจคับแคบ โอ้ย เราอยู่ไม่ได้ระดับ
หัวอก เราตัวเล็ก ๆ เท่าหนูก็ตามแต่หัวใจมันไม่ได้เป็นหนูซิ ไปอยู่กับครูบาอาจารย์องค์
ใดมีลักษณะตระหนี่ถี่เหนียว เราอยู่ไม่ได้นะ ถ้าไปอยู่กับครูบาอาจารย์องค์ใดเป็นนัก
เสียสละแล้วอยู่ได้ ติดกันเลยเชียว สมเด็จพระสังฆราชนี้ท่านฝ่ายปริยัติ เรียกว่าไม่มีอะไร
ติดตัว มีเท่าไรหมด เราเป็นผู้อุปฐากท่าน อยู่กุฏิเดียวกันแต่คนละห้อง เราเป็นผู้ดูแล
ท่านตลอด ไม่มีอะไรติดตัวสมเด็จพระสังฆราช มีเท่าไรหมดเลย

คือเราเองเป็นผู้คอยรักษาสम्บัติอะไรต่าง ๆ ของท่าน เราเป็นผู้ดูแลรักษาปัจจัย
เกี่ยวกับเด็ก เราคอยกำชับกำชาเด็ก ท่านไม่สนใจละ อันนี้องค์หนึ่งที่นั่งบนหัวใจเรา
สมเด็จพระสังฆราช ฝ่ายปฏิบัติก็คือพ่อแม่ครูจารย์มั่น ฝ่ายปริยัติก็คือสมเด็จพระสังฆราช
อันนี้เป็นนักเสียสละ นอกนั้นก็ธรรมดา ๆ แต่ที่ว่าเด่นมากก็คือสมเด็จพระสังฆราช
เด่นมากที่สุดทีเดียว ไม่มีอะไรติดตัวเลย ได้มาเท่าไรออกหมด ๆ ทันทที่ไม่รอ องค์เหล่านั้น
ท่านก็ธรรมดา ๆ แต่สมเด็จพระสังฆราชไม่ใช่ธรรมดา มีเท่าไรหมดเลย มาเมื่อไรหมด
เมื่อนั้น นี่มันถึงใจเรานะ นี่อาจารย์ของเรา พ่อแม่ครูจารย์มั่นกับสมเด็จพระสังฆราชฝ่าย
ปริยัติเป็นอาจารย์ของเรา นั่งอยู่บนหัวใจเรา

ท่านรู้สึกเมตตาเรามาก คิดดูเผาศพพ่อแม่ครูจารย์มั่น พรรษาเราได้ ๑๖ ตอน
นั้น นั่นละท่านจะลากเราเอาไปกรุงเทพในฐานะที่ท่านเป็นอาจารย์ว่านั่งเถอะ ท่านจะไม่
ฟังเสียงใครเลย ท่านจะลากไปเลยโดยถือว่าท่านเป็นอาจารย์มาก่อน พอที่ท่านเจ้า
คุณศรีวรคุณน้องชายท่านเจ้าคุณอุปาสีช่วยไว้ได้ โอ้ย มันอึดอัดใจนะ แต่ที่จะให้เรากลับ
นั้นเรากลับไม่ได้ แต่กิริยามารยาททางออกด้วยความเคารพเราต้องได้ใช้เต็มที่ละ
เรื่องกลับไปนั้นไม่ไปละ แต่กิริยามารยาทที่แสดงต่อท่านด้วยความเคารพของเราเรา
ต้องได้ใช้เต็มที่ เพราะเราจะไม่กลับ แต่ยังไม่ได้อบอะไรมาจน

ท่านเจ้าคุณศรีวรคุณละท่านช่วยไว้ได้ เพราะท่านเป็นเพื่อนกัน ท่านฟังอยู่ คือพูดใช้เป็นอำนาจเอาเลยจะเอาเราไปทำเดี่ยว เพราะเราอยู่กับกุฎิของท่าน ปฏิบัติอุปัฏฐากท่านตั้งแต่ไหนแต่ไร ท่านก็ต้องถือสนิทกันละ ถือเราเป็นลูกศิษย์ท่าน ท่านก็จะลากเราไปตามสิทธิของท่าน ทีนี้เราก็อึดอัดใจ จะทำยังไงนี่ ท่านเจ้าคุณศรีวรคุณท่านคงจะหนักใจแทนเรา เราพูดไม่ออกเพราะท่านสั่งโดยอำนาจเลยจะว่าไง เอ๊ จะทำไง แต่เรื่องกลับไปอย่างไรก็กลับไปไม่ได้แล้วแหละ หากจะต้องใช้มารยาทด้วยความเคารพอย่างเต็มเหนี่ยว เล็ดลอดออกทำไฉนวิธีใดจนได้ว่างั้นเถอะ

ระยะนั้นจิตมันหมุนตัวตลอดเวลา พรรษา ๑๖ เผาศพพ่อแม่ครูจารย์มันเดือนอะไร (มกราเจ้าค่ะ) นั้นละมันหมุนตอนนั้นจิตเรา คือมันหมุนแต่ก่อนนั้นแล้ว ตั้งแต่นั้นท่านยังป่วยมันก็หมุนอยู่แล้ว ยิ่งตอนท่านมรณภาพตอนเผาศพท่านยิ่งหมุนตลอด อยู่กับใครไม่ได้เลย ต้องอยู่คนเดียว ทั้งวันทั้งคืนอยู่คนเดียว นั้นละเห็นไหมธรรมชาติ เวลาหมุนหมุนจะไปนะ อยู่กับใครไม่ได้อีกด้วย ต้องอยู่คนเดียว ชัดกันอยู่นั้นระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันนี้ ธรรมเป็นอัตโนมัติ สติธรรม ปัญญาธรรมเป็นอัตโนมัติ ชัดกับกิเลสไม่มีวันถอย กลางคืนบางคืนไม่ได้นอนนะ ไม่หลับ ท่านทั้งหลายฟังเอาซินะ นี่เอาพยานออกมา ถอดออกมาจากหัวใจ

เวลาธรรมมีกำลังเป็นอย่างนั้น เวลากิเลสมีกำลังก็เหยียบหัวใจสัตว์โลกไปตลอด ไม่รู้สึกตัวเลย ไม่ว่าท่านว่าเราเหมือนกันหมด ไม่รู้ตัวจริง ๆ เหมือนควายตัวหนึ่งจูงไปไหนก็ไป กิเลสจูงหัวใจสัตว์โลก เวลามันจะออกมันถึงได้รู้กัน เวลาจะออกมันก็หมุนเป็นอัตโนมัติ หมุนฆ่ากิเลส ไม่ได้หลับได้นอน หมุนตัว ๆ อยู่กับใครไม่ได้ ต้องอยู่คนเดียว คืองานนี้ไม่มีว่างเลย เวลามันหมุนมันจะออกจริง ๆ เป็นอย่างนั้น หมุนเอง หมุนตัว ๆ ตลอด กิเลสหมุนสัตว์ให้จมอยู่ในโลกก็หมุนอย่างนั้นละ แต่สัตว์โลกไม่รู้ หมุนฆ่า หมุนเร็วมันก็หมุนของมัน

ทีนี้ธรรมที่แรกก็หมุนฆ่า เวลามีกำลังมากแล้วก็หมุนเอาอย่างขาดสะบั้นนะ ธรรมหมุนกิเลส มันเห็นในหัวใจ ถอดออกมาจากหัวใจมาพูดให้ท่านทั้งหลายฟัง โทหกที่ไหนวะ เวลามันจะเอาจริง ๆ มันจะออกจริง ๆ จะหลุดจริง ๆ นี่มันอยู่กับใครไม่ได้เลย ต้องอยู่คนเดียว ทั้งวันทั้งคืนอยู่อย่างนั้นชัดกันกับกิเลสตลอดเวลาเลย ท่านทั้งหลายไม่เคยฟังให้ฟังเสียนะ ถอดออกมาจากหัวใจมาพูดให้ฟัง การเทศนาว่าการจึงไม่มีข้อสงสัยข้อใดเลยว่ามีผิดไป เพราะถอดออกจากหัวใจที่ได้ดำเนินมาแล้วทั้งหมดทั้งผลทุกอย่าง ดำเนินมาโดยลำดับจนกระทั่งถึงจุดของมันแล้วทีนี้เปิดโล่งเลย ทีไหนรู้หมดเลย บทเวลารู้

ที่ไม่รู้เพราะอะไร กิเลสเท่านั้นปิดไว้ๆ พอกิเลสเปิดออกหมดแล้วมันจำเลยใน หัวใจ ออกหมดไม่มีอะไรปิดบัง มีกิเลสเท่านั้นปิดหัวใจสัตว์โลกให้มีติดบอด ตายกองกัน อยู่ที่นี่ ก็ภพที่ชาติไม่ว่าท่านว่าเราเหมือนกันหมด บทเวลามันจะออก มันได้ช่องจะออก แล้วที่นี้มีแต่หมุนจะออกทำเดี่ยว กลางคืนนอนไม่หลับ กลางวันยังจะไม่หลับอีก มันซัด กันเป็นอัตโนมัติ หมุน เป็นเอง ที่สุดมาฉันจึงหันนี้มันไม่ได้อยู่กับอาหารการกินนะ เวลาจิตจะหมุนออกมันไม่ได้อยู่กับอาหารการกินอะไร มันจะหมุนฆ่ากิเลส พัดกับกิเลส อยู่ภายในลึกๆ อย่างนั้นตลอดเวลาเลย นั้นเวลามันจะไป

นี่ออกทางวิทย์ออกเสียบ้าง คำพูดเช่นนี้ไม่มีใครพูด เราอยากจะพูดเต็มปากเลย ว่าในประเทศไทย วาจน์เลย พูดอย่างที่เราพูดเวลานี้ มันอาจจะไม่มีใครเป็นก็ได้ หรือ ท่านอาจไม่พูดก็ได้ แต่อาจจะนิสัยต่างกัน แต่มันเด็ดเวลาพูดมันก็เด็ดอย่างนี้ เวลามัน เป็นมันก็เด็ดของมัน เวลาเอามาพูดก็ต้องมีนิสัยเด็ดมาตลอดอย่างนี้ละ ถึงกาลเวลาจะ ฆ่ากิเลสแล้ว โห มันถอยได้เมื่อไร กลางคืนกลางวันไม่ได้นอนเลย อ้าว มันจะตายนะนี้ ทำไง อ่อนหมด มันจะตาย คือมันหมุนตลอดหมุนจะออก นี่ละอัตโนมัติ สติปัญญา อัตโนมัติหมุนอย่างนั้น หมุนจะออกทำเดี่ยว ที่จะให้อยู่ไม่มี มีแต่จะออกทำเดี่ยว ถึงขั้น จะออกแล้ว สุดท้ายมันก็พุ่งเลยออกได้เลย ถ้าถึงอย่างนั้นแล้วอยู่ไม่ได้ละ ต้องออก

เวลามันนอนอยู่เหมือนหมูเหมือนวัวเหมือนควายก็อย่างเราๆ ท่านๆ นี่ละ มัน ไม่รู้จักทางออกมันก็เพลिनไปตามกิเลสตัณหา ก็เป็นเครื่องหลอกมันให้เพลินด้วยกัน แหละ กิเลสหลอกสัตว์โลกให้เพลินไปตามประสาของสัตว์โลกที่มีกิเลสหลอก ที่นี้พอ ธรรมขึ้นแข่งเข้าไปแล้ว พัดกิเลสก็เอาอีกแหละ ที่นี้หลอกไม่ได้เลย กิเลสหลอกไม่ได้ ถึงขั้นหมุนตัวๆ ขาดสะบั้นๆ กิเลสโผล่ออกมาตัวไหนไม่มีรอได้เลย ขาดๆ นั้น สติปัญญาอัตโนมัติ

จากนั้นก็ก้าวข้ามหาสติมหาปัญญานี้ยิ่งเร็ว ยิ่งรวดเร็วมาก พุงๆ พุงในหัวใจ จนกระทั่งขาดสะบั้นไปหมดไม่มีอะไรเหลือ ใจนี้เป็นโลกธาตุธรรมธาตุว่างหมดเลย หมดที่นี้ ข้าศึกหมด ไม่มีอะไรเหลือ กิเลสเท่านั้นตั้งแต่ส่วนหยาบส่วนกลางส่วน ละเอียด สุดยอดถึงอวิชาขาดสะบั้นลงไปแล้วโล่งหมดเลย ไม่มีอะไรละจิตใจดวงนี้ ถ้า ว่านิพพานเที่ยงมันก็รู้อยู่ซัดๆ จะเอาอะไรมาเปลี่ยนแปลงกฎอนิจจัง ทุกขัง อนตตตา เข้า ไม่ถึงแล้วธรรมชาตินั้น นิพพานเที่ยงคือธรรมธาตุ ธรรมธาตุเที่ยงเป็นอย่างนั้นละ

เพราะฉะนั้นจึงไม่มีอะไรสงสัยแล้วในโลกธาตุนี้หมด ยังเหลือแต่ร่างกายซึ่งอยู่ ในแดนโลกธรรม ดังที่เคยพูดให้ฟัง กิริยาอาการนี้เอาแน่ไม่ได้ โลกเป็นยังไงเราก็เป็น อย่างนั้น เมื่อเป็นอย่างนั้นควรตีควรชมก็ตีก็ชมกันอยู่วันยังค่ำ เพราะอยู่ในสนามโลก ธรรมร่างกายอันนี้ แต่จิตนี้หมด ผ่าน ไม่มีอะไรมาติดเลย นี่เป็นอีกอย่างหนึ่ง ส่วนธาตุ

ขั้นหรือกิริยาอันหนึ่ง ธาตุขั้นนี้ก็เป็สมมุติเหมือนกันมันเข้ากันได้ ได้ชิมได้ เรียกว่าสนามโลกธรรมก็คือแดนสมมุติ พอผ่านจากนี้แล้วไม่มีอะไรเข้าไปเกี่ยวข้องเลย นั่นละวิมุตติ หมดโดยสิ้นเชิง

ถ้ามันเห็นชัดๆ ในหัวใจมันพูดได้ชัด จะเอาอะไรมาสงสัยเมื่อมันเปิดโล่ง หมดแล้ว ไม่มีอะไรสงสัย นี่ก็บอกชัดๆ เลยว่า สอนโลกก็สอนเต็มที่ เมตตธรรมก็ ครอบโลกธาตุ เต็มนี้ไม่มีอะไรติดตัว มีแต่เมตตธรรม คือเมตตาที่ครอบโลกธาตุ จิต นี้มันนิ่มไปหมดเลย ถ้าลงถึงขั้นนี้แล้วจิตนี้มันนิ่มไปหมดเข้าได้หมดเลย นั่นละนิ่มขนาด นั้นจิตที่บริสุทธิ์เต็มส่วนแล้วนิ่ม ไม่เป็นภัยต่อสิ่งใดทั้งนั้นเลยแหละ ถึงกิริยาอาการจะมี ลักษณะท่าทางเหมือนโลกแต่จิตไม่มี หมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีภัยต่อสิ่งใดในโลกกว้างนี้ พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านเป็นอย่างนั้น

ที่นี้พอว่าตายแล้วจะไม่กลับมาเกิดอีกก็รู้อยู่แล้ว มันขาดสะบั้นจากกัน นี้สมมุติ นี้วิมุตติ แนะ มันเป็นคนละฝั่ง มันก็รู้ชัดๆ อยู่ในหัวใจ มันตายแล้วจะไม่ต้องมาเกิดอีก แล้ว มันก็เห็นชัดๆ นี่ฝั่งนี้ๆ นี่ฝั่งเกิดตายกองกันๆ ภพชาติสับปนกันไม่มีประมาณ ถ้า อันนี้ขาดแล้ว ไม่มีอะไรหมุ่นแล้ว เรียกว่าวิมุตติเป็นฝั่งหนึ่ง ให้ชื่อให้นามเสียว่าวิมุตติ เป็นสมมุติด้วยกันมันก็รู้ชัดๆ อยู่ในใจ ปฏิบัติให้มันพอแล้วเป็นอย่างนั้น นี่พอเกิดมา ในชาตินี้สมบูรณ์แบบทุกอย่างเรา เราพูดจริงๆ นะ ทำประโยชน์ให้โลกเราก็ทำเต็ม เหนียวของเรา ไม่มีอะไรเก็บในโลก สิ่งทั้งหลายที่เกิดมาในวัดในวาออกตลอดเวลา ไม่ว่าจะออกทางไหน สมควรแก่วัดแก่วาแก่ประชาชนแก่สัตว์โลกตัวใดรายใดก็ตามมันก็เป็นของมันด้วยความเมตตา เมตตานี้เป็นเมตตาในลัทธิธรรมชาติ ไปที่ไหนความ เมตตาที่ครอบไปหมดเลย นี่ถึงขั้นเมตตาเป็นอย่างนั้น

นี่จึงว่าทำสุดเสียในชาตินี้ ให้มันสุดขีดสุดแดนเสีย เมื่อมันสุดแล้วมันก็หาย สงสัย ตายแล้วจะไปเกิดที่ไหนๆ ก็รู้กันอยู่คนละฝั่ง ดังที่ว่าชัดๆ เลย ดังที่พระพุทธเจ้า แสดงแก่เบญจวัคคีย์ทั้ง ๕ อันนี้ฝั่งใจเรามากนะ ฝั่งมาก มันถอดออกจากนี้ ท่านเป็น แล้วนะ เรามาเป็นที่หลังมันก็เป็นอันเดียวกัน จึงไม่มีคำว่าก่อนว่าหลัง ไม่มีคำว่าครีว่า ล้ำสมัย ญาณุจ ปน เม ทสฺสนํ อุทฺปาติ ความรู้ความเห็นอันเลิศเลอได้เกิดขึ้นแล้วแก่ เราตถาคต เทศน์ให้เบญจวัคคีย์ฟัง อุกุปฺปา เม วิมุตฺติ. ความหลุดพ้นของเราไม่มีการ กำเรบอีกแล้ว อยมนฺติมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา นตฺถิทานิ ปุนพฺภโว ต่อไปนี้เราจะไม่กลับมาเกิดอีก มันก็ชัดอยู่ในหัวใจ พูดออกมาจากหัวใจชัดๆ แล้วจะ ผิดไปไหน

เพราะฉะนั้นที่ว่าไม่เกิดอีกมันก็รู้อยู่ในหัวใจ ความเกิดมันเป็นสายเยื่อใยต่อยอง กันไป ความเกิด ความไม่เกิดนี้ขาดสะบั้นกันไปหมด ขึ้นชื่อว่าสมมุติสามแดนโลกธาตุ

ไม่มีอะไรเข้ามาเกี่ยวข้องในจิตได้เลย นั่นเรียกว่าเป็นวิมุตติ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว จะไม่กลับมาเกิดอีก มันก็พูดได้วันยังค่ำละซี ก็มันเป็นอยู่ในหัวใจ นี่ละธรรมพระพุทธรเจ้า เรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ปฏิบัติให้ชอบชิจจะไปไหน ศาสดาองค์เอกโกหกโลกเมื่อไร มีแต่เราโกหกเรา โกหกวันยังค่ำ เราโกหกเรา พระพุทธรเจ้าไม่ได้โกหก แต่สัตว์โลกโกหกตัวเอง แล้วก็โกหกกันแหลกไปหมด เอาละพูดเท่านั้น

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ